

14 Μαρτίου 2014

«Η Παναγία ελάρωσεν ατόν...»

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Φωτο: odyssee-periples.org

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΙΑΤΡΟΥ» ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ

Πέρασαν εξήντα πέντε χρόνια από τότε! Ήμην μαθητής της α΄ τάξεως του Φροντιστηρίου Τραπεζούντος. Ετελείωσαν αι εξετάσεις και ευρισκόμην εις το χωριό μας, Κοινώνισσα των Σουρμένων. Εις γειτονικόν μας αγρόκτημα αρρώστησεν ο μεγαλύτερος υιός του Κ. Καλαντίδου, νέος 30 ετών, εύρωστος, υγιέστατος και ακατάβλητος πεζοπόρος. Έπαθε από αφασίαν, με το βλέμμα απλανές, έχασε κάθε ενεργητικότητα και βούλησιν. Ιατρός στο χωριό βέβαια δεν υπήρχε, και η μητέρα του Ελέγκω, τύπος ανδρογυναίκας, απεφάσισε να τον πάγη

στην Τραπεζούντα. Επήρε κι εμένα μαζί της ως γνώστην της πόλεως και διερμηνέα.

Ανεχωρήσαμεν πολύ πρωί απ' τα Σούρμενα, και το απόγευμα είμεθα στην Τραπεζούντα. Απ' τη βάρκα κατ' ευθείαν επήγαμεν εις το φαρμακείον του Σπαθάρου. Ο ιατρός εξήτασε με πολλήν προσοχήν τον ασθενή. Ύστερα από εξαντλητική εξέτασιν μας είπε να καθίσωμε να περιμένωμε ολίγον. Δεν επέρασε πολλή ώρα και παρετήρησα ότι ο ένας μετά τον άλλον συγκεντρώθησαν εις το φαρμακείον όλοι οι ιατροί της Τραπεζούντας, με τα υψηλά καπέλα των: ο Μεταξάς, ο Εφραιμίδης κ.ά.

Όλοι εκείνοι οι ιατροί προσεκτικά εξήτασαν τον ασθενή και στο τέλος μ' εκάλεσε ο Σπάθαρος και με πολλήν σοβαρότητα μου είπε να μεταδώσω στην μητέρα του ασθενούς ότι όλοι οι ιατροί συμφωνούν πως ο υιός της δεν θα ζήσει πολύ, και θα κάμη καλά να επιστρέψη αμέσως στο χωριό της.

Τα λόγια του ιατρού τα κατάλαβε η γρηούλα και με ύφος οργίλον του απάντησε: «Εγώ εξέρω και άλλον γιατρόν, πρώτα θα πάω σε εκείνον και ύστερα θα γυρίζω 'ς το χωρίον!» Εννοούσε την Παναγία του Σουμελά.

Την επαύριον, ενωρίς, ξεκινήσαμεν με άλογα για το μοναστήρι, όπου και εφθάσαμεν ενωρίς την επομένην.

Εκεί αι τρεις λειτουργίαι, αι προσευχαί, αι νηστείαι, τα δάκρυα της στοργικής μάνας, έκαμαν το θαύμα. Την τετάρτην ημέραν απ' το πρωί, ο ασθενής ήρχισε να ερωτά την μητέρα του «πού ευρισκόμεθα, πού είναι η Ανθή (η σύζυγός του), που είναι τα δύο αγόρια του». Φαντάζεσθε τώρα την χαρά της μάνας, τα θερμά δάκρυα της ευγνωμοσύνης προς την Θεομήτορα. Από συγκίνησιν έκλαιαν και οι δύο συνοδοί καλόγηροι. Ειδοποιήθη αμέσως ο ηγούμενος διά το θαύμα, εκτύπησαν οι καμπάνες, έγινε γενική συνάθροισις όλων των μοναχών και των προσκυνητών και αντελάλησαν οι ύμνοι και αι ψαλμωδίαι του Μεγάλου Παρακλητικού κανόνος.

Μετά το τέλος της παρακλήσεως, ο ασθενής εξήτησεν τροφήν, έφαγε μόνος του και κατόπιν έπεσε σε ληθαργικόν ύπνον, ο οποίος διήρκεσε 14 ώρας. Εμείναμεν ακόμη τρεις ημέρας, με αυξάνουσαν βελτίωσιν της καταστάσεως του ασθενούς μας και την ο-γδόην ανεχωρήσαμεν.

Τη παρακλήσει της γρηάς οι αγωγιάται, οι οποίοι έμαθαν το θαύμα, μας πήγαν κατ' ευθείαν στο φαρμακείον του Σπαθάρου, όπου ο καταδικασμένος ασθενής ξεπέζευσε και εχαιρέτησε τον ιατρόν! Όταν τον είδε ο Σπαθάρος με απορίαν και θαυμασμόν τον ερώτησε «εσύ ζης ακόμη, δεν πέθανες;».

Απήντησεν αμέσως η μητέρα. «Η Παναγία ελάρωσεν ατόν, η Παναγία, να λελεύ' ατέν, τινά εσείν 'κι πιστεύετε». Έκαμεν τον σταυρόν του ο Ιατρός και είπε: «Πρέπει να πιστεύωμεν».

Αυτά τα ενθυμούμαι σα να ήτανε χθες!

Άραγε πόσα θαύματα δεν θα εβλέπαμε κι εδώ, όλα αυτά τα χρόνια, αν οι πάσχοντες μπορούσαν να πάνε να προσκυνήσουν την Παναγία μας, όπως άλλοτε...

Ν. Θειόπουλου

Περιοδικό «Ποντιακή Εστία», Έτος 1951

Πηγή: Μνήμες και μνημεία του Πόντου. Στέφανος Π. Τανιμανίδης. ΣΟΥΜΕΛΑ «Η ΠΡΟΣΦΥΞ ΠΟΝΤΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ». Τόμος β'. Σελ. 443-444